

Arrest

nr. 47 750 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat M. SCHEEPERS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juli 2009 en heeft zich op 30 juli 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 april 2010.

1.3. Op 27 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Pashtoon Zargoon (provincie Herat) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Ten tijde van het communistische regime was u een militair officier en werkte u voornamelijk in Kabul, Kandahar en Herat. Met de komst van de Mujahedin bent u omstreeks 1993 naar Mazar-i Sharif gevlucht. Toen de Taliban daar de macht grepen, volgens u in 1997, moest u opnieuw vertrekken. U vestigde zich in Uzbekistan waar u een handel in sportschoenen had. In 2003 bent u op aanraden van familieleden naar Afghanistan teruggekeerd. U ging in Mazar-i Sharif wonen waar u als handelaar in tapijten werkte. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u het bezoek van S. (...) M. (...), een man die tijdens het regime van Najibullah diende in het Afghaanse leger en uw privé-chauffeur was. S. (...) M. (...) was intussen een Talib geworden en vroeg uw medewerking. U zou voor de regio Mazar-i Sharif personen moeten rekruteren en militaire adviezen, vooral met betrekking tot communicatietechnieken, moeten verlenen. Tot drie keer toe is hij uw coöperatie komen eisen, waarbij hij telkens door twee andere Talibs werd vergezeld. Uiteindelijk stemde u, uit vrees te worden gedood, in met zijn verzoek. Echter, u plande uw vertrek uit Afghanistan en drie weken na het laatste bezoek van S. (...) M. (...) heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije en een u verder onbekende reisroute bent u naar België gekomen. Op 30/07/2009 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

U zegt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u uw weigering niet in dank zullen aannemen. Bovendien vreest u I. (...) K. (...), een voormalig krijgsheer die momenteel deel uitmaakt van de Afghaanse regering. Met hem zou u ten tijde van het communistische regime een aanvaring hebben gehad.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten neer. Het betreft enkele militaire boekjes, uw diploma dat u in Afghanistan behaalde, een militair diploma dat u in 1985 na vijf jaar studie in Leningrad kreeg en een eigendomsbewijs van uw woning in Makrorayan, Kabul.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, die vreemd genoeg geen enkel document kan voorleggen dat dateert van na de periode van het communistische regime in Afghanistan, het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot 2009 in Mazar-i Sharif heeft gewoond. Immers, uw kennis van de situatie in deze stad in de afgelopen jaren laat sterk te wensen over. Uw vage en beperkte kennis doet ernstig twijfelen aan uw bewering omtrent uw verblijf in Mazar-i Sharif gedurende de laatste jaren. Zo zou u in 2003 naar Mazar zijn teruggekeerd maar gevraagd naar meer uitleg over de toenmalige situatie, antwoordt u louter dat het niet 100% goed was maar ook niet slecht (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal voorts vraagt of er incidenten zijn geweest in de regio zegt u dat er wel incidenten waren. Echter, behalve dat er een moord was op een persoon van Turkse nationaliteit, heeft u hiervan geen voorbeelden. U verontschuldigt zich en zegt dat u niet overal ging kijken wat er gaande was (CGVS, p.7). Evenmin kan u zeggen of er explosies of bomaanslagen zijn geweest in de regio of in de stad. U argumenteert dat u geen interesse had in dat soort zaken (CGVS, p.7). Echter, van een handelaar uit Mazar, die dagdagelijks in contact moet zijn gekomen met mensen uit de streek, mag omtrent dergelijke zaken een zeker begin van kennis worden verwacht. Zo weet u bijvoorbeeld niets van de verschillende aanslagen die nabij de belangrijkste moskee van Mazar werden gepleegd (CGVS, p.7). Op 14/12/2005 was er een bomaanslag gericht tegen deze Blauwe Moskee. Even daarvoor, in november 2005, verloor een Zweeds soldaat het leven bij een bomaanslag in het stadscentrum. In oktober 2005 was er al een Brits soldaat omgekomen bij een hinderlaag nabij de Blauwe Moskee en op 13/07/2006 werd een ISAF konvooi aangevallen ter hoogte van diezelfde Blauwe Moskee. Daarbij kwam een burger om het leven. Er zijn meerdere voorbeelden van aanslagen die in uw stad gebeurden. Dat u hier in het geheel niets over weet, is zeer opmerkelijk.

Dat u ooit in Mazar-i Sharif heeft gewoond, wordt niet betwijfeld. Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u in 2003 naar Afghanistan zijn teruggekeerd. Zo heeft u slechts zeer vaag weet van de tragedie die zich in uw stad en voornamelijk in de wijk Aryana (een wijk waar veel Hazara's wonen en waar u uw woonst zou hebben gehad) heeft afgespeeld toen de Taliban Mazar in augustus 1998 veroverden. Vrouwen en meisjes, voornamelijk van Hazara origine, werden verkracht en ontvoerd door de Taliban. Mannen en jongens werden geëxecuteerd of de keel overgesneden. Duizenden Hazara's verloren het leven in dit bloedbad. Dat u in 1998 niet in Mazar was, biedt geen verklaring voor uw onwetendheid. Dergelijke drama's hebben ongetwijfeld een blijvende

impact op het leven van de mensen van Mazar en op de relaties tussen Hazara's en Pastoenen in de stad. Indien u zou zijn teruggekeerd naar Mazar zou kunnen verwacht worden dat u hierover meer precieze informatie zou hebben. Verder blijkt u nog nooit iets te hebben vernomen over de strijd om de gevangenis in Qala-i-Jangi. U weet slechts dat dit ten tijde van Najibullah een militaire unit in Mazar was. Bij de gevechten in 2001 zijn nochtans honderden Talibangevangenen afgemaakt door Amerikaanse bombardementen en door vuurgevechten met de Noordelijke Alliantie (CGVS, p.10). Er kan aangenomen worden dat inwoners van Mazar hierover wel eens gehoord zouden hebben.

Dat u in 2003 niet naar Mazar bent teruggekeerd, blijkt ook als u van mening bent dat de vorige presidentsverkiezingen voor uw terugkeer en dus voor 2003 werden gehouden (CGVS, p.8,9). Dit is onjuist. Deze historische verkiezingen, waarbij het volk voor het eerst in decennia mocht stemmen, werden op 09/10/2004 gehouden. De campagne, de aanloop naar de verkiezingen en de verkiezingsdag zelf kunnen een inwoner van Mazar niet ontgaan zijn.

Wat de buitenlandse aanwezigheid in Mazar betreft, stelt u dat er Zweedse soldaten zijn, al bent u daar niet zeker van (CGVS, p.9). Waar die Zweden hun basis hebben, weet u niet (CGVS, p.9). Dit betekent dat u Camp Marmal, de immense legerbasis van 2 km², niet zou kennen. Voorts ontkent u dat er Duitse soldaten zijn in Mazar-i Sharif. Echter, uit de info blijkt dat er 1500 soldaten uit Duitsland en 500 uit militairen uit Litouwen, Nederland, Zweden en Noorwegen gelegerd zijn in Camp Marmal, even buiten uw stad. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of ISAF behalve het bevechten van Taliban en opstandelingen ook een humanitaire taak heeft, stelt u dat dit wel het geval is. Echter, ook hiervan heeft u geen enkel voorbeeld (CGVS, p.9). Dat ook dit u niet interesseerde, zoals u blijft herhalen, is niet geloofwaardig. Van een militair officier mag wel degelijk enige kennis in verband met de aanwezigheid van de ISAF troepenmacht in Mazar worden verwacht. Of er in de regio gevochten werd tussen buitenlandse militairen en opstandelingen, weet u evenmin: u zegt dat er misschien wel gevechten zijn (CGVS, p.10). In de aanwezige informatie worden er alvast verschillende incidenten aangehaald.

Als u verder wordt gevraagd of u zich demonstraties in de stad kan herinneren, haalt u slechts één voorbeeld aan waarbij studenten op straat zouden zijn gekomen. Voorts zouden er wel demonstraties zijn geweest al kan u hierover geen verdere uitleg geven (CGVS, p.10). Echter, in het recente verleden zijn er wel degelijk belangrijke protestacties geweest in Mazar. In 2005 vroegen betogers het ontslag van gouverneur Atta. Voorts gingen op 02/03/2008 honderden Afghanen in de stad de straat op om te protesteren tegen Fitna, de film van Wilders, en de Deense Mohammed-cartoons. Ze verbrandden daarbij Nederlandse vlaggen. Ook in 2006 werd er al gewelddadig geprotesteerd tegen de Mohammed-cartoons. In januari 2008 was er een demonstratie van islamisten die tegen de student Kambakhsh gericht was. Deze student, van blasfemie beschuldigd, zou door een rechtbank van Mazar tot de doodstraf veroordeeld worden. Dit was nieuws dat in Mazar werd gemaakt en de wereld rondging.

Uzelf blijkt zelfs niet te weten wie deze Kambakhsh is (CGVS, p.12). In juli 2008 gingen duizenden Hazara's van Mazar de straat op om te protesteren tegen het geweld van de Kuchi's tegen de Hazarabevolking elders in het land. Uit de info blijkt dat er meermaals protesten en demonstraties werden georganiseerd in uw stad. Opnieuw blijkt dat uw kennis van deze gebeurtenissen onbestaande is.

Uit uw relaas blijkt verder dat u in Mazar tapijten zou hebben verkocht. Ook middels dit beroep kan u uw verblijf in Mazar niet aantonen. Zo kan u, die tapijten ging opkopen, geen handelskaartje voorleggen (CGVS, p.5) en evenmin kan u een document voorleggen waaruit zou blijken dat u een verkoop afsloot (CGVS, p.5). Zelfs een vergunning van uw zaak zou u niet hebben gehad (CGVS, p.5). Gevraagd naar bijkomende documenten, herhaalt u dat er geen document bestaat dat uw handelsactiviteiten zou kunnen staven (CGVS, p.11), wat opnieuw opmerkelijk is en de these dat uw verblijf in Afghanistan niet aannemelijk is, lijkt te staven. Dit wordt bevestigd door uw gebrekkige kennis van de Afghaanse munt. Zo stelt u dat de muntstukken, die de vroegere biljetten moesten vervangen, ongeveer anderhalf jaar geleden in roulatie werden gebracht. In werkelijkheid gebeurde dit al in 2005. U zegt dat er munten van 1, 2 en 5 afghani bestaan (CGVS, p.10). Dit is correct. Echter, dat er ook munten zijn met een waarde van een halve afghani en een kwart afghani, zoals u zegt, is onjuist (CGVS, p.10). Uit de informatie blijkt dat u het wellicht heeft over munten die ten tijde van de Democratische Republiek werden uitgegeven. Op dit moment worden enkel de munten van 1, 2 en 5 afghani gebruikt. Een handelaar uit Mazar zou dit moeten weten. Dit geeft nogmaals aan dat u al lange tijd niet meer in Afghanistan bent geweest.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u in Mazar-i Sharif heeft gewoond. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven en maakt u niet aannemelijk bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asieliinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asieliinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asieliinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Zoals reeds aangegeven betreffen dit stuk voor stuk oude documenten die bijgevolg geenszins een bewijs leveren voor uw verblijf in Afghanistan in de afgelopen jaren. Dat u, een handelaar die volop aan het openbaar leven zou hebben deelgenomen, er niet in slaagt één document voor te leggen dat uw verblijf in Afghanistan na het communistisch tijdperk kan staven, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling voert verzoeker in een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), aan dat hij zich onmogelijk akkoord kan verklaren met de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij de afgelopen jaren in Afghanistan heeft gewoond. Verzoeker is van mening dat het feit dat hij niet 100% op de hoogte was van de recente ontwikkelingen in Mazar-i Sharif, geen duidelijke reden vormt om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken en hij voert aan dat hij als gevolg van zijn vorige politieke overtuiging en het feit dat hij als militair gewerkt heeft, gevaar loopt om door de Taliban gedood te worden gezien zijn weigering om met hen samen te werken. Verzoeker verwijst naar een nieuw document ter staving van zijn recent verblijf in Mazar-i Sharif en verzoekt dan ook om de toekenning van de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen en de opdracht te geven tot bijkomend onderzoek.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de manifeste appreciatiefout, tracht verzoeker zijn beperkte kennis over Mazar-i Sharif te vergoelijken. Verzoeker wijst erop dat hij

sinds zijn laatste terugkeer naar Mazar-i Sharif bewust niet meer wou betrokken zijn bij politieke of militaire aangelegenheden, hij toch wel een voorbeeld gegeven heeft van een andere intellectueel die zijn functie verlaten heeft en nu aanhanger is van de Taliban, het niet onredelijk is dat een Afghaan niet noodzakelijk het verschil zou kennen tussen Europeanen onderling en hij gepolst werd over voorvallen die dateren van vóór zijn terugkeer naar Mazar-i Sharif zodat hem niet kan kwalijk genomen worden dat hij hiervan niet op de hoogte is.

2.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beroept verzoeker zich enerzijds op dezelfde feiten uit zijn vluchtrelaas en anderzijds op de algemene situatie in Afghanistan, die blijkt uit de objectieve informatie die beschikbaar is over de vervolgingen en onveilige situatie in Afghanistan en uit de gegevens en websites vermeld in het verzoekschrift.

2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.5. Verzoekers asielaanvraag wordt geweigerd omdat de, in de bestreden beslissing toegelichte, vaststellingen ernstige twijfels oproepen omtrent zijn beweringen dat hij in Mazar-i Sharif heeft gewoond tot 2009 en aangezien zijn asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven, hij niet aannemelijk maakt bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren en het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers vervolgingsvrees, met name dat hij enerzijds vervolging vreest omwille van zijn vroegere communistische overtuiging en hij anderzijds de Taliban vreest omdat hij weigert om voor hen als militair expert te werken, zich situeert in Mazar-i Sharif, doch dat verzoeker er niet in slaagt zijn recent verblijf aldaar aannemelijk te maken. Verzoeker, die afkomstig is uit het district Pashtoon Zargoan, provincie Herat, en in verschillende steden werkzaam was als militair expert, vluchtte met de komst van de Mujahedin in 1993 naar Mazar-i Sharif. Na de komst van de Taliban, verliet hij Mazar-i Sharif en reisde hij naar Oezbekistan waar hij tot 2003 zou hebben verbleven. In 2003 keerde verzoeker terug naar Mazar-i Sharif en ging er aan de slag als tapijtenhandelaar, alwaar hij door een Talib gevraagd werd zijn medewerking te verlenen inzake militaire adviezen en communicatietechnieken. Verzoeker weigerde meermaals zijn medewerking waardoor hij vreesde voor

zijn leven. Ook omwille van een vroegere aanvaring ten tijde van het communistische regime met een huidig lid van de Afghaanse regering verliet hij in juli 2009 Afghanistan.

2.8. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen enkel document kan neerleggen dat dateert van na de periode van het communistische regime in Afghanistan, noch dat hij via zijn beroep, met name een handelskaartje, een bewijs van verkoop of een vergunning, zijn recent verblijf in Mazar-i Sharif kan aantonen. Zo verzoeker zijn verblijf in Mazar-i Sharif alsnog wil aantonen met een verklaring van meneer R., de tapijtenhandelaar, en drie getuigen wijst de Raad erop dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde immers uitgebreid dat verzoekers kennis over Mazar-i Sharif zo miniem is dat hij evenmin aan de hand van zijn verklaringen zijn recent verblijf aldaar kan aannemelijk maken, in het bijzonder omdat hij geen toelichting kan geven over de situatie in Mazar-i Sharif bij zijn terugkeer in 2003, hij geen incidenten en aanslagen kan noemen niettegenstaande er talrijke voorbeelden zijn van (bom)aanslagen, hij niet op de hoogte is van de tragedie in Mazar-i Sharif waarbij door de Taliban in 1998 duizenden Hazara's werden verkracht, ontvoerd en vermoord, hij verkeerdelijk stelt dat de presidentsverkiezingen voor zijn terugkeer naar Mazar werden georganiseerd, hij niet op de hoogte is van het bestaan van de immense Zweedse legerbasis, hij verkeerdelijk ontkent dat er Duitse soldaten in Mazar-i Sharif aanwezig zijn en hij evenmin weet welke de bevoegdheden van de ISAF troepenmacht zijn en of er in de regio gevochten werd tussen buitenlandse militairen en opstandelingen, hij slechts één demonstratie kan opnoemen in de stad terwijl er tal van grote manifestaties zijn geweest, onder andere naar aanleiding van de film van Wilders en de Deense cartoons, en hij als handelaar een gebrekkige kennis over de Afghaanse munt heeft.

Gelet op verzoekers manifest gebrek aan kennis over Mazar-i Sharif kan hij bezwaarlijk volhouden dat hij niet 100% op de hoogte was van de recente gebeurtenissen en dat dit geen reden is om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen. In de bestreden beslissing werd reeds terecht gesteld dat verzoekers gebrekkige kennis ten eerste klemmt met zijn profiel als hoog opgeleide militair en zijn beweerde beroep sinds 2003 als tapijtenhandelaar. Verzoekers verweer in het verzoekschrift, met name dat hij na zijn terugkeer naar Mazar-i Sharif in 2003 niet meer betrokken wilde zijn bij politieke of militaire aangelegenheden en dat hij zich bewust niets aantrok van de verwikkelingen in Afghanistan, is niet ernstig gelet op de grote impact van bepaalde van de gebeurtenissen op het dagelijkse leven in Mazar-i Sharif. Van een persoon met een profiel als verzoeker die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij een gedegen kennis heeft over zijn land van herkomst, en in het bijzonder van de plaats waarvan hij beweert afkomstig te zijn zodat het dan ook niet aanvaardbaar is dat hij amper incidenten kan opnoemen waardoor zijn woonplaats getroffen werd. Daargelaten de vraag of van een hoog opgeleide Afghaanse militaire expert mag verwacht worden dat hij het verschil zou kennen tussen een Zweed, Duitster, Brit enz.. mag van verzoeker verwacht worden dat hij de immense legerbasis "Camp Marmal" even buiten Mazar-i Sharif kent, hij weet heeft van de gevechten tussen de opstandelingen en de buitenlandse militairen en dat hij voorbeelden kan geven van de humanitaire activiteiten van de ISAF. Waar verzoeker stelt dat het gebeuren in de Qala-i Jangi gevangenis dateert van voor zijn terugkeer naar Mazar-i Sharif en hem dan ook niet kan verweten worden dat hij hiervan niet op de hoogte is, wijst de Raad erop dat het minstens merkwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de slachting van honderden pro-Taliban gevangenen in 2001 en hij evenmin op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat het vooral de Hazara-bevolkingsgroep was die door de Taliban werd geïsoleerd in 1998 in Mazar-i Sharif (CGVS, p. 10). Gelet op alle vaststellingen samen kan verzoeker niet in het minst overtuigen dat hij in 2003 terugkeerde naar Afghanistan, Mazar-i Sharif.

Dat verzoeker een voorbeeld gegeven heeft van een andere intellectueel die zijn functie verliet en nu een aanhanger is van de Taliban, hij andere aspecten wel toegelicht heeft en dat zijn onwetendheid over wie Kambaksh was berust op een verwarring, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

2.9. Gelet op het feit dat de bewijslast in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling en het derhalve de taak van verzoeker is om aan te tonen dat er in Afghanistan geen officiële documenten nodig zijn om een activiteit uit te oefenen, werd in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld dat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker zelfs geen vergunning van zijn zaak kan voorleggen. Waar verzoeker per aangetekend schrijven van 4 juni 2010 een nieuw document indiende, met name een verklaring van zijn vennoot waarin gesteld wordt dat verzoeker 70 000 Amerikaanse dollars in de tapijtenhandel heeft ingebracht, stelt de Raad vast dat dit document niet van dien aard is om alsnog zijn recent verblijf in

Mazar-i Sharif aan te tonen. Dit document werd immers post factum opgesteld ten behoeve van verzoeker en bezit derhalve geen objectieve bewijswaarde. Bovendien merkt de Raad op dat, in zoverre verzoeker werkelijk via een inbreng van 70 000 dollar tot vennoot van de tapijtenhandel zou gemaakt zijn, hij minstens in het bezit moet zijn van een aantal officiële documenten, bijvoorbeeld bankdocumenten waaruit blijkt dat hij zich daadwerkelijk heeft ingekocht in een tapijtenverblijf. Hoe dan ook, de Raad wijst er nogmaals op dat documenten slechts in overweging worden genomen indien een waarachtig relaas wordt ondersteunt, hetgeen in casu niet het geval is. Overigens wijst de Raad erop dat de gebrekkige kennis van de Afghaanse munt, hetgeen hij niet betwist, verzoekers profiel als handelaar in Afghanistan compleet ondermijnt en nogmaals aangeeft dat hij reeds vele jaren Afghanistan heeft verlaten.

2.10. Gelet op het aangetoonde gebrek aan kennis over Mazar-i Sharif, en mede gelet op het feit dat verzoeker geen enkel objectief document aanbrengt ter staving van zijn recent verblijf, mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs levert van zijn beweerde herkomst. Vermits verzoekers vervolgingsvrees voor de Taliban zich situeert in Mazar-i Sharif, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan deze vervolgingselementen. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij vervolging vreest omwille van een vroegere aanvaring ten tijde van het communistische regime met een huidig lid van de Afghaanse regering wijst de Raad erop dat verzoeker dit niet concreet toelicht en zich beperkt tot een blote bewering. Wanneer zoals in casu het asielerelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.11. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, met name Afghanistan, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Doordat verzoeker er niet in geslaagd is aan de hand van documenten of aannemelijke verklaringen zijn recent verblijf in Mazar-i Sharif, Afghanistan, aannemelijk te maken, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is, op zich geen reden is om hem het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat hij als asielerzoekster geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming. Het is immers algemeen geweten dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Zoals bepaald in paragraaf 205 van UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, is het de plicht van de asielzoekster de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Dari machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS